

Tisztelt Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága!

Kalocsai Sándor (anyja neve: Szabó Rozália, lakóhely: [REDACTED])
indítványozó képviselőjében a IV/2004-1/2014. számú ügyben az

alkotmányjogi panaszt
az alábbiakban pontosítom

Kérem

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/2004-2/2014
Érkezett:	2015 FEBR 24.
Példány:	1
Melléklet:	db
Kezelőiroda:	du

a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a 2011. évi CLI. törvény/26. § (1) a) és b) pontjai alapján szíveskedjék megállapítani, miszerint a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 15.K.31.442/2014. sz. ügyében alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán született a 15.K.31.442/2014/3.sorszámú jogerős ítélet.

Kérem

a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a 2011. évi CLI. törvény 41. § (1)-e szerint

semmisítse meg

az 1990. évi C. tv. 52. § 8. lakás: pontjában, a lakás fogalmánál, a második feltételt:
" ...és az ingatlan-nyilvántartásban lakóház, lakóépület, lakás, kastély, villa, udvarház megnevezéssel nyilvántartott, vagy ilyenként feltüntetésre váró ingatlan:".

A kérelem nem ütközik az Alaptörvény 37. cikk (4)-ébe, mert a helyi adóbevétel nem tartozik a központi költségvetés bevételeéhez. Az Alkotmánybíróság a 347/B/2009. AB határozatban kimondta: „nem minden adóval kapcsolatos törvényi rendelkezés, hanem csak a központi adónemekről szóló törvény alkotmányossági vizsgálatát korlátozza. „A korlátozás kifejezett célja ugyanis a központi költségvetés bevételi forrásaira vonatkozó törvényi szabályok alkotmányossági kontrolljának kizárása”. (347/B/2009. AB határozat, ABH 2011, 1960.)

Az indítványozó az Abtv. 26. § (1)-e, valamint az 52. § (1) bekezdése szerint alkotmányjogi panasz benyújtására jogosult, mivel az alapügyben felperesként vett részt a jogvitában.
Az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogainak a sérelme következett be és jogorvoslati lehetőség nincs a számára biztosítva.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét a 2011. évi CLI. törvény 26. § (1)-e alapozza meg.

A Fővárosi Munkügyi Bíróság 15.K.31.442/2014/3. sorszámú jogerős ítélete helyben hagyta az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]) művelés alól kivett ingatlanon álló épület után („gyümölcsös és gazdasági épület”) a helyi adó kivetését. Az adó kivetése Alaptörvény-ellenes jogszabályra alapul.

A bírói döntést érdemben befolyásolta az 1990. évi C. tv. 52. § 8./pontjában felhívott 1993. évi LXXVIII. törvény 91/A. §-a 1–6. pontja és a hozzá kapcsolt további feltétel, mely szerint az ingatlan-nyilvántartásban lakóház, lakóépület megnevezéssel legyen az nyilvántartva.

A két feltétel összességben Alaptörvény-ellenességet eredményezett.

1990. évi C. tv. 52. § 8./„lakás”) a lakások és helyiségek bérletére, valamint elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény 91/A. §-a 1–6. pontjában foglaltak alapján ilyennek minősülő és az ingatlan-nyilvántartásban lakóház, lakóépület, lakás, kastély, villa, udvarház megnevezéssel nyilvántartott, vagy ilyenként feltüntetésre váró ingatlan;”

A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség és az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdések az alábbiak:

- A jogszabályhely az Alaptörvény B) cikk (1)-ével –ellentétes.

Alaptörvény B) cikk (1) „Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Az ebből levezetett jogbiztonság és jogállamiság elvét sérti a jogszabályhely és ez sérült az ítélezés során is. Nem tekinthető demokratikusnak és jogállamra jellemzőnek az, hogy az egyik polgárnak volt joga és lehetősége átminősíteni a házát lakóházzá és ezzel adómentességet élvez, míg a másiknak nem. Ezen felül szerencse elemen is múlt, hogy a tulajdonos mikor kérte ennek az átminősítésnek a földhivatali átvezetését. Volt pár év, amikor nem kellett hozzá építési hatósági bizonyítvány, csak és kizárólag a tulajdonos rendelkezésén múlt a bejegyzés megváltoztatása.

Ez a lakásfogalom -a közfelfogással ellentétesen- leszűkítésre került az idők során és mára kifejezetten a telekkönyv konstitutivitásától függ.

A történeti tényálláshoz hozzá tartozik a korabeli tulajdon maximum intézménye (1971), mely rákényszerítette az embereket a valótlan titulusú telekkönyvi bejegyzésekre. Egy családnak egy lakása és egy üdülő ingatlana lehetett egy városban. A perbeli jogesetnél sem tudták volna a felperes felmenői azt lakóházként telekkönyveztetni, mert egy lakásuk már volt ugyanabban a városban. A tulajdon maximum rendszer-váltáskori eltörlésével 1989-90-től kezdve fellelégeztek az emberek, a jogállam által ígért jogbiztonságban bízva nem törődtek azzal, hogy lakóépületként, vagy gazdasági épületként van a földhivatalban a tulajdonuk nyilvántartva, a nagy többség nem minősítette át az ingatlanát, meghagyta a régi keletű bejegyzést. Köztudomású, hogy Budapesten igen kevés külterületi ingatlan és azon emelt épület van, még kevesebb, amelyik valójában gazdasági épületként funkcionál. Általában lakóház funkciójuk van.

- A jogszabályhely a fenti indokolás alapján ellentétes az Alaptörvény *II. cikkével*.
„Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

A szemfülesség, vagy gyorsaság, illetve a hrsz-ek jogellenes átminősítésének az engedélyezése nem okozhat alkotmányjogi különbséget a polgárok között. A támadott jogszabályhely magában hordozza a kivételezés lehetőségét. Van, akinek lakóházzá van átminősítve a háza és van akinek nem. A jogsérelem gyakorlatához hozzá tartozik a helytelen lakásfogalom kivédésére tett- a tárgyi épület lakóépületté történő átminősítésének az önkormányzat építési osztálya általi elvetése is. Az itt támadott jogszabályi rendelkezés és az önkormányzat jegyzőjének a gyakorlata együtt eredményez egy kivédhetetlen jogsérelmet az ügyfelem részére. A helyi viszonyokat tekintve az ügyfelem emberi méltósága különösen úgy és akkor sérült, amikor ugyanabban az építési zónában (32/2001. (XI.30.) számú rendelet Budapest Óbuda-Békásmegyer Városrendezési és Építési szabályzatában az MG-RF III/2 fejlesztésre kijelölt kiskertes, rekreációs terület) több külterületi (zártkerti) ház már át lett sorolva lakóházzá [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] így a helyi rendelet szerint adómentességet kaptak, míg az alapügy felperese részére immár jogerős határozatban (Budapest Főváros Kormányhivatala Építésügyi és Örökségvédelmi Hivatal, BPD/002/000679-4/2013. sz. határozat) megtagadták a házanak lakóházzá történő átminősítését, sőt előírták, hogy „az adott építési övezetben lakásfunkció nem létesíthető.”.

Ez sérti a jogegyenlőséget is az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2)-ében.

Megjegyzem, hogy a fenti közigazgatási eljárásban hiába hivatkoztam az ügyfélegyenlőségre.

- A jogszabályhely ellentétes az Alaptörvény VI. cikk (1)-ével: „(1) Mindenkiné joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartásák.”

Az ügyfelemnek a magán- és családi életéhez és legfőképp az otthonához való joga csorbult az Alaptörvény-ellenes jogszabály szerinti adókivetéssel. A lejjebb idézett lakcímbejelentésnél a polgár maga választja meg a lakóhelyét. Ez nincs tiszteletben tartva a támadott jogszabályhely szerint, mert a lakását is nem lakás céljára szolgáló helyiségnek tekintik formai okok miatt. Nyilvánvaló, hogy lakásban nem tud gazdasági tevékenységet folytatni, így az otthona egyben veszélybe kerül az egyébként ki nem termelt jövedelem után, de mégis annak vélelmezésével kivetett adó miatt.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata kezdetől fogva olyan speciális tulajdoni tárgyként kezelte a lakást, amelynek szociális funkciója van. [64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993, 373, 385.; 34/1999. (XI. 24.) AB határozat, ABH 1999, 301, 306.]

- A jogszabályhely ellentétes az Alaptörvény *XIII. cikk (1)-ével*: „(1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.”

Az ügyfelem tulajdonjogának a rendelkezés jogi része sérült. Az Alaptörvény ellenes törvényhelynek a lakásfogalom feltételét nem lehet teljesíteni. A közigazgatási gyakorlat gondoskodik az Alaptörvény–ellenes állapot fenntartásáról és nem engedik átminősíteni az építményét lakóházzá.

- A jogszabályhely ellentétes az Alaptörvény XV. cikk (1)- és (2)-ével: „(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.”

„(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékosság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

A támadott jogszabályhely alapján kelt bírói ítélet hátrányos megkülönböztetést eredményezett az ügyfelem kárára. Pontosan vagyoni és társadalmi származási különbséget kellett elszenvednie. A felsorolt és lakóházzá átminősített hrsz-ek kivétel nélkül nagyobb és gazdagabb házak, mint az övé. Nem érvényesül ebben sem az egyenlőség elve.

A diszkrimináció vizsgálatának alapja – az Alkotmánybíróság által követett gyakorlat során is – a csoport homogenitás meghatározása.

A Tisztelt Alkotmánybíróság korábban rámutatott arra, hogy az Alaptörvény hatályba lépése óta többször, így a 42/2012. (XII. 20.) AB határozatában is megerősítette azt a korábbi gyakorlatát, mely szerint az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz az nem önkényes. Nem lehet viszont hátrányos megkülönböztetés tilalmáról beszélni akkor, ha a jogi szabályozás eltérő alanyi körre állapít meg eltérő rendelkezéseket.

Az adóztatás során korábban, az 1987-es építményadó kivétele szerint, az építmény 30 m²-es hétfégi házként került adójogilag besorolásra, a „gyümölcsös és gazdasági épület” telekkönyvi bejegyzésének a változatlansága mellett. Ezt az alap eljárásban bizonyítottam.

Az épület rendeltetése esetén tekintettel kell lenni a 253/1997. (XII.20.) Korm.

rendelet (OTÉK) 1.sz. melléklete 77., mai hatály szerint a 101. pontjában leírtakkal:

„Rendeltetés: az a használati cél, amelyre az építmény, az önálló rendeltetési egység vagy a helyiség létesül, illetve amire használják.” Ez pusztán a tulajdonos elhatározásának a függvénye. Nem jelenthet adóztatási tekintetben vagyoni különbséget az, hogy ki minősítette át a házat lakóházzá a földhivatalban és ki felejtette azt el, vagy inkább az, hogy ki bízott a jogállam eszméjében. Az építési zónában lévő házzal rendelkezők csoportjában belül ez nem lehet a különbségtétel oka.

A polgár maga választja meg a lakóhelyét. A tárgyi ingatlanban az ügyfelem édesanyja van 1995 óta bejelentve és a természetben is ott lakik. A választási névjegyzékből ezt hivatalból is ismeri a helyi önkormányzat.

A polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény (a továbbiakban: Nytv.) 5. § E törvény alkalmazása során:

„(2) *A polgár lakóhelye:* annak a lakásnak a címe, amelyben a polgár él. A lakcímbejelentés szempontjából lakásnak tekintendő az az egy vagy több lakóhelyiségből álló épület vagy épületrész, amelyet a polgár életvitelszerűen otthonául használ, továbbá – a külföldön élő magyar és nem magyar állampolgárok kivételével – az a helyiség, ahol valaki szükségből lakik, vagy – amennyiben más lakása nincs – megszáll.”

- A jogszabályhely ellentétes az Alaptörvény 40. cikkével: „A közteherviselés és a nyugdíjrendszer alapvető szabályait a közös szükségletek kielégítéséhez való kiszámítható hozzájárulás és az időskori létbiztonság érdekében sarkalatos törvény határozza meg.”

Az Alkotmány, ma már Alaptörvény, nem határozza meg a közteher fogalmát. Ugyanakkor az Alaptörvény 40. cikkének felhatalmazása alapján a közteherviselés általános szabályairól a Magyarország gazdasági stabilitásáról szóló 2011. évi CXCV. törvény rendelkezik, mely 2012. január 1-től meghatározza a közteherviselés alapvető szabályait. Ennek a törvénynek a 28. §-a értelmében az állam által előírt közvetlen ellenszolgáltatás nélküli – rendszeres vagy rendkívüli – fizetési kötelezettség bármely formában, így ezen szakasz által nevesített hozzájárulás formájában is köztehernek minősíthető.

A 620/B/1992. AB határozat, pedig még korábban megállapította: a jogalkotó széles keretek között mérlegelhet abban, hogy fizetési kötelezettségek kiindulópontjaként milyen gazdasági forrást választ ki, és ennek alapján mit jelöl ki a közteher tárgyának (620/B/1992. AB határozat, ABH 1994, 539, 541.).

A vagyoni típusú adók célja – így az építményadóé is – az arányos közteherviselés elvének 40. cikk (korábbi hatály szerint az Alkotmány 70/I. §) megvalósítása.

A 8/2007. (II. 28.) AB határozatban foglaltak szerint a jövedelmi és vagyoni típusú adók esetében az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányos mérce több fogalmi elemből tevődik össze.

Ezek a következők:

- az adó (közteher) alanyi kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyainak való megfelelése;
- az adó és az alanyi kötelezettek adófizetési kötelezettség alá vont jövedelme, illetve vagyona között fennálló közvetlen kapcsolat;
- az alanyi kötelezettek által ténylegesen megszerzett jövedelem, illetve vagyon adóztatása;
- az adó alanyi kötelezettek teherviselő képességével való arányossága.

Az 1990. évi C. tv. 52. § 8./ pontja a fentiek fordított alkalmazására ad lehetőséget, tehát az ebből fakadó közteherviselés aránytalan, a vagyoni viszonyaiknak ez nem felel meg, a jövedelmezőséghez sincs köze, a legkisebb értékű ház az ügyfelemé.

- A rendelkezés sérti az Alaptörvény XV. Cikk (1) és (2) bekezdésébe foglalt jogegyenlőség követelményét is, mivel az adóalanyok teherbíró képességével, a vagyon értékével, esetleges jövedelmezőséggel nem függ össze. Nincs közös teherviselés sem, mivel a kerület elsősorban lakó-kerület, a külterületen lévő gazdasági épületre kivetett adó szegényebb részen lakókat sújtja. (Ha minden lakásra esetlegesen kivetnének adót, akkor az alacsonyabb mértékű lenne, mivel az adóalanyok száma és a lakás m²-ek megemelkednének.) Adóbevételi szempontból eredménytelen is, adózás szempontjából aránytalan és összefüggéstelen a gazdasági épület hasznát annak m²-e alapján vélelmezi, a hozzá tartozó mezőgazdasági terület nagyságát és eredményességét közben nem vizsgálja.

Nincs adójogi szempontból értékelhető vagyoni különbség két ház között ház -ha mindkét ház minden kritériumában egyébként lakóház- ha az be van jegyezve lakóház minőségében a földhivatalnál, vagy sem. A tulajdonosok rendelkezési joga fennáll és a lakáshasználati lehetőségük ugyanaz. A vagyoni különbség a bejegyzéstől függően nem áll fenn.

Alkotmányellenes megkülönböztetés állapítható meg, ha összehasonlítható helyzetben lévő személyek között tesz a jogalkotó olyan különbségtételt, amely alapjogsérelmet okoz, illetőleg azzal az egyenlő méltóság alkotmányos követelményét sérti.

A helyi adókról szóló törvény lakásfogalma alkalmat ad arra, hogy a lakhatási biztonságot megkérdőjelezze, figyelmen kívül hagyja az adóalany teherbíró képességét és szemben áll minden szociálpolitikai céllal.

A helyi adók célja sem valósulhat meg eme lakásfogalom alapján, az úgynevezett költségvetési egyensúly se jöhet létre, mert igen kevés adóalany marad így a kerületben az építményadó tekintve.

Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat Képviselőtestületének
49/2008. (ÖX. 30.) rendeletei egyes helyi adókról

Az adómentesség

4. § (1) A Hatv. 13. § és 13/A. § -ában meghatározott adómentességen túl, mentes az építményadó alól

a) a magánszemély tulajdonában lévő lakás,

Az Alaptörvény 40. cikke ír a közteherviselésről és ezzel egyben az ügyfelemet, mint háztulajdonost az emberi méltóságában is sérti a helyi adókivetés alapján felhívott 1990. évi C. tv. 52. § 8./ pontja. A Budapest III. kerületben lévő, többségében értékes lakásokat gyakorlatilag mind tehermentesíti a helyi rendelet, míg a lakásként használt, de nem úgy telekkönyvezett építményeket - a lakásként való használatuk ellenére - adóztatja. A tárgyi 30 m² alapterületű ház és a hozzá tartozó nadrágszíj parcella eleve nem hozhatja az évi építményadó tételét (65.000 Ft/év) elérő gazdasági eredményt.

Az adókedvezményekkel kapcsolatosan az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata során követett – első ízben a 61/1992. (XI. 20.) AB határozatban elvi érveléssel kifejtett – álláspontja az volt, hogy az adókedvezményekre senkinek nincsen az Alkotmányon alapuló alanyi joga; az adókedvezmények megadása a jogalkotó mérlegelési jogkörébe tartozik, önmagában alkotmányossági problémát nem képez. Az adókedvezményre vonatkozó jogszabályi rendelkezések vizsgálata során az Alkotmánybíróság hatáskörébe kizárólag annak a megállapítása tartozik, hogy a jogalkotó a mérlegelési jogkörében megállapított kedvezményekkel nem sért-e alkotmányos rendelkezést. (ABH 1992, 280., 280–281.) Alkotmányellenes megkülönböztetés mindezek alapján csak akkor állapítható meg, ha összehasonlítható helyzetben lévő személyek között tesz a jogalkotó olyan különbségtételt, amely alapjogsérelmet okoz, illetőleg azzal az egyenlő méltóság alkotmányos követelményét sérti.

- A jogszabályhely a fenti indokolás alapján ellentétes az Alaptörvény T) cikk (3)-ével: „Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.”

Az ügyfelem és a magam adatainak a kezeléséhez és a nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

Kelt, Budapest 2015. február 19-én

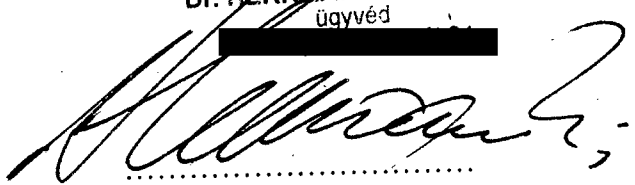
Tisztelettel

dr. Herrmann Zsigmond ügyvéd

Tisztelt
Magyar Köztársaság
Alkotmánybírósága!

Kalocsai Sándor
(lh. [REDACTED])
indítványozó

Dr. HERRMANN ZSIGMOND
ügyvéd
[REDACTED]

.....
jogi képviselő: dr. Hermann Zsigmond
ügyvéd

alkotmányjogi panasz
pontosítása

jogszabály alaptörvény-ellenességének
a megállapítására és megsemmisítésére

a IV/2004-1/2014. számú ügyben.

Kelt, Budapest, 2015. február 19-én